

længe Stater, der ikke er alt for forskellige fra os i Størrelse, gør det. Dér er det jo rigtigt, at de Stater, man særlig fæster Opmærksomheden ved, hidtil har opretholdt og ogsaa ønsker foreløbig at opretholde et Militærvæsen af krigsmæssig Karakter, og navnlig for Hærstyrkens Vedkommende har jo baade Sverige — der ogsaa har en anseelig Flaade — og ogsaa Finland og de forskellige Østersøstater betydelige Militærstyrker; derimod har de det bortset fra Sverige ikke for Flaadens Vedkommende — og det er jo netop Flaaderne, man ellers er allerivrigst for at sammenligne.

Finland, Estland, Letland og Lithauen har ved deres Indtræden i Folkeforbundet underkastet sig Bestemmelser fra Folkeforbundets Side med Hensyn til deres Militærvæsen, Bestemmelser, som vi ikke er underkastet, fordi vi var oprindelige Medlemmer. Forholdet er nemlig dette, at det kun er nyindtrædende Medlemmer, der er forpligtet til at træffe Aftaler om denne Sag, førend den almindelige Ordning kommer, og selv ved den almindelige Ordning er andre Medlemmer jo egentlig ikke strengt taget forpligtet dertil. Derfor spurgte man dem, da de skulde optages i Forbundet: Hvor meget ønsker I at have af Militærvæsen? De angav betydelige Styrker for Hærens Vedkommende, idet de sagde: Vi er truede af Rusland, og Forbundets Militærudvalg og de dertil knyttede Udvalg i Forbundsforsamlingen erklærede saa, at disse Styrker kunde foreløbig godkendes med Forbehold af, at man underkastede sig Forbundets Krav, hvis Faren for Rusland, de almindelige Forhold blev af en anden Karakter.

Men for Marinens Vedkommende fastsatte man med det samme en snæver Grænse. Finland foreslog en Marine, der kunde være paa 11 600 t i alt. Den Ordning, vi for Danmarks Vedkommende i Øjeblikket staar over for at forhandle, drejer sig om en Styrke paa 8 000—9 000 t. Springet er ikke overvældende stort mellem den højtærede Forsvarsministers Forslag til en Statsmarine og den Marine, Finland som Maksimum har Lov til at holde. Jeg kan for Resten tilføje, at Finland har den ikke, Maksimumsgrænsen er ikke nogen Forpligtelse til at have en saadan Styrke, og Finland har den altsaa ikke; i Stedet for de 11 600 t, det har faaet Lov til at have, har det efter de sidste Oplysninger overfor Folkeforbundet mellem 2 000 og 3 000 t. Estland begærede en Styrke paa omkring 10 000 t, og det fik det Lov til, og Est-

land har i Øjeblikket mellem 6 000 og 7 000 t. Letland ønskede for sit Vedkommende at have 8 Torpedojagere og 4 Undervandsbaade. Folkeforbundets Myndigheder svarede: Efter vort Skøn er 8 Torpedojagere for meget for Letland, og Tallet 8 blev nedsat til 4, saaledes at Letland har Lov til at holde 4 Torpedojagere og 4 Undervandsbaade med en samlet Styrke paa mellem 7 000 og 8 000 t. Jeg kan tilføje, at Letterne havde foreløbig ikke behøvet at være meget ivrige for at faa Lov til mere, for alt, hvad de har i Øjeblikket, er en enkelt Sejler paa 525 t. Men disse Tal giver en ikke Indtryk af, at en Sammenligning mellem disse Flaader og vor Flaade er saa forfærdelig paafaldende. Lithauen, der kun har en ringere Kyst og har sine Interesser paa helt andre Punkter, meddelte i sin Tid Folkeforbundet, at det ingen Marine havde og heller ikke tænkte sig at faa nogen; og denne Grænse: Nul for den lithauiske Marine, blev derpaa godkendt af Folkeforbundet.

Under disse Forhandlinger var der for øvrigt et andet Træk af nogen Interesse. Baade Finland, Estland og Letland bad om Tilladelse til at have 4 Undervandsbaade. Dette modsatte England sig med stor Haardnakkethed, og det endte med en Afstemning i det paagældende Udvalg, hvor Tilladelsen blev givet med 3 Stemmer mod 2, idet Englands og Japans Repræsentanter stemte imod; men de 4 Undervandsbaade fik de altsaa Lov til at holde.

Men vigtigere end disse faktiske Oplysninger om, hvordan Østersøflaaden virkelig er, synes mig det afgørende Spørgsmaal, hvor meget saadanne Sammenligninger med andre Stater i det hele er værd. Jeg ser ikke rettere end, at det, man har al mulig Grund til at lægge Hovedvægten paa, er dette, at i militær Henseende er de forskellige Stater fuldkommen forskelligt stillet. Under alle de Forhandlinger, vi i Aar førte i Genève, var det den Betragtning, som atter og atter kom igen fra fransk Side. Navnlig Boncour nævnte bogstavelig hver Gang, han havde Ordet om disse Spørgsmaal, stadig dette: der er nogle Lande, som er i Stand til at deltage i militære Sanktioner med meget store Styrker, fordi deres Forhold gør, at de mener det nødvendigt at have saadanne; der er andre Lande, som ikke kan forsones sig med Tanken om tvungen Værnepligt, og for hvis Vedkommende man derfor kun kan regne med, at de har en Flaade, og endelig er der en tredje Gruppe af Lande, hvis militære Magtesløshed er en saadan, at der ingen Fornuft er i at regne med, at de kan deltage i nogen Art af mili-